

Amintiri de suflet

Fiecare lucru aminteste de ceva sau cineva. Fie ca este vorba despre persoana care ni l-a daruit ori de o anume imprejurare, loc sau moment din viata in care ne-am insusit acel «ceva», obiecte de suflet se gasesc in mai toate casele.

Sunt lucruri care ne-au marcat in mod placut anumite etape din viata si pentru care manifestam o grija deosebita. Emotia este cu atat mai mare atunci cand dorim le revedem sau dam peste ele din intamplare. Aproape ca nu exista om care sa nu tina la loc bine stiut, undeva prin cotloanele propriului camin, unul sau mai multe obiecte cu valoare sentimentala. Cativa sibieni, in special femeile, aproape ca nu se mai opresc din povestit atunci cand rememoreaza clipele placute in care au primit in dar de la cineva drag astfel de lucruri numai bune de pastrat peste ani. «Țin minte ca atunci cand l-am cunoscut pe sotul meu, am primit de la cea care urma sa-mi fie soacra o caseta din lemn pentru bijuterii. A fost cadou de 8 martie, acum doi ani. Nu pot sa-mi explic dar lucrul acela are o insemnatate aparte pentru mine. M-am bucurat foarte mult cand mi s-a facut surpriza. E mare, inalta. Nu-mi tin bijuteriile in ea atata timp cat capacul se inchide perfect atunci cand bag sticlutele de parfum. Asa am transformat-o in caseta de parfumuri " marturiseste Alina. «Ce daruri de suflet am prin casa? Hmm...Multe. Atat de multe ca s-ar putea sa nu mi le amintesc pe toate. Am primit carti, rame de fotografii, fel si fel de figurine si statuete de toate marimile. Fiecare in parte imi aminteste de cineva. Dar cel mai drag ramane globul pamantesc de birou pe care l-am primit de la tatal meu cand am trecut in clasa a IV-a. L-am pastrat pana azi, chiar daca Asia s-a cam...decojit! Țin minte ca nu-mi placea Geografia de nicio culoare dar, ca sa vezi, am ajuns sa predau aceasta disciplina in Bucuresti. Cand am plecat din Sibiu si m-am mutat in capitala am luat si globul cu mine ca sa-mi aminteasca tot timpul de tata, cel care mi-a insuflat dragostea pentru scoala si mai ales pentru calatorii. Cred ca am sa-l pastrez pentru copii " este povestea Magdei Soare. «M-am certat cu prietenul meu acum ceva timp si i-am dat surorii mele inelul primit de la el. Dupa doua saptamani i l-am cerut inapoi. Mi-am zis ca doar eu sunt cea care are dreptul sa-l poarte, atata vreme cat acel om mi-a fost alaturi si a facut parte din viata mea, chiar si pentru o perioada scurta de timp. N-ar fi fost corect sa-l poarte altcineva pe deget. Acum nu-l mai port dar are locul lui in cutiuta cu bijuterii, langa bratară primita de la mama in dimineata majoratului» spune Cristina. Chiar daca s-au uzat in timp sau pur si simplu nu mai au nici o utilitate, lucrurile marunte pe care le-am colectionat de-a lungul timpului de la oamenii dragi cu care ne-am inconjurat vor ramane intotdeauna marturii vii ale celor mai importante etape din viata noastra.